

Vážení a milí příznivci všeho věku a společenského zařazení,

dovolte mi, abych vám ze všeho nejdřív popřál šťastný a dobrými věcmi naplněný nový rok. Toto sváteční číslo vychází ještě v lednu, tudíž – díky naší skvělé současné redakci, které tímto srdečně děkuji – velmi brzy po vydání předchozím. A tak je to zároveň i číslo novoroční, zasazené do doby, která nepatří ve školním univerzu k těm nejpříjemnějším. Vánoce v tahu a místo Jezulátka se ve chlívě našeho života rodí spíš strach z uzavírání pololetních známek. Chápu, soucítím, osobně se snažím ulevovat, jak umím, ale nakonec to prostě budeme muset zase všichni nějak zvládnout. Jako každoročně.

A tak mám o to větší radost, že v tomto poněkud napjatém čase můžeme svým drahým čtenářům a podporovatelům něco hezkého nadělit. I když všechny vánoční stromky touto dobou už zřejmě ilegálně dosychají kdesi kolem ostravských kontejnerů. Nevadí. Naším dárkem je totiž toto exkluzivní, výroční vydání Bojleru, ke kterému potřebujete „jen“ pár šikovných, ochotných lidí, papír a tiskárnu. Stromek ne.

Je to k nevíře, ale časopis Bojler, který byl založen ve školním roce 2003/4, se dožívá dvaceti let. Přesněji řečeno dvaceti let *nepřetržité* existence, stálého redakčního provozu (no dobře, během covidového uzavření škol se nic moc nedělo, ale to si stejně nikdo nepamatuje). To je věc úžasná, zázračná, mysteriózní. A já mám obrovskou radost z toho, že se naši současní redaktoři rozhodli dát dohromady tento soubor krásných, byť už mnohdy léta starých příspěvků. Zavzpomínat na všechny, kdo redakci Bojleru prošli a pomohli našemu časopisu dýchat. Těm všem patří díky nevýslovné. Na ty všechny nyní s vděčností a úsměvem vzpomínám. Ty všechny zdravím do celého světa, kam se po maturitě rozlétli. A zároveň věřím, že i dnes se mezi vámi, naši milí, najde dostatek tvůrčích a hravých bytostí, které zajistí, aby tu Bojler s námi zůstal i v časech budoucích.

Hezké čtení a dobrý rok 2024!

Lukáš Bárta, nestor

Rozhovor s panem učitelem Lukášem Bártou

Jak jste vnímal založení Bojleru? Bylo předtím na škole něco podobného?

Nejsem si vědom toho, že by tady právě v době, kdy jsem nastoupil, fungoval nějaký školní časopis. V roce 2003 jsem ukončil vysokou školu a hned po státnicích jsem nastoupil sem na Havlovku. Byl to první rok mé učitelské praxe, takže jsem měl radost z toho, že jsou kolem mě studenti, kteří jsou ochotní dělat něco kreativního. A společně jsme tehdy vymysleli ten koncept časopisu. Takže pokud se nepletu, tak v té době tady žádný jiný neexistoval.

20 let je dlouhá doba. Jste na to pyšný? Jak na studenty, tak na to, jak dlouho Bojler vydržel? Popřípadě na jeho současnou podobu?

No pyšný jsem velmi, protože je mi jasné, že to jsou všechno věci navíc. Víím, že studenti mají spoustu povinností, a dovedu si představit, že když ty povinnosti splní, tak že už se jim nechce pouštět do ničeho dalšího, zatěžujícího. A to, že se tady dvacet let nepřetržitě vyskytují takhle kreativní lidé, kteří jsou ochotni ve svém volném čase něco psát, fotit, nebo to potom dávat dohromady, to si zasluhuje obrovský obdiv. Kromě té vděčnosti se ale taky divím, pochopitelně. Protože ten náš časopis prošel už tolika komplikacemi a obdobími, kdy to opravdu vypadalo, že už se třeba žádná nová redakce nenajde! Nebo že nebude zájem ze strany přispěvatelů nám něco poslat. Ale vždycky se na nás nějak usmálo štěstí, respektive našel se pokaždé někdo, komu to třeba bylo líto, aby Bojler zanikl. A vždycky jsme to těžké období překonali. Takže jediná výjimka, kterou bych snad ani nepočítal, je období distanční výuky, kdy žádné běžné akce a aktivity neprobíhaly. A chtít po studentech, kteří seděli doma a dělali všechno přes počítač, aby ještě vyráběli časopis, který by si potom vlastně ani nikdo nemohl pořádně přečíst, to mi nedávalo smysl. Takže zhruba ten jeden rok to opravdu nefungovalo. Ale jinak Bojler pokaždé nějakým zázrakem vyšel.

Jste básník, v bojleru se již některé vaše básně objevily. Máte nějakou básnickou knihu? Popřípadě plánujete vydání svých básní?

Vydal jsem během svého života několik knih. Básnické sbírky a jednu prózu, román. Ale že bych měl teď momentálně v šuplíku něco, co by mohlo jít hned do tiskárny, to ne.

Také máte básnický pseudonym, Frank Poeta. Jak jste k němu přišel?

Já ani nevím, na tu otázku vždy odpovídám takovou trochu vymyšlenou historkou, to přiznám předem. Já si vzpomínám, že když jsem byl na střední škole, promítali jsme si jednou film, který se jmenuje Modrý samet. Od režiséra Davida Lynche. A nás všechny ten film tenkrát šokoval tím, jak se v něm mluvilo sprostě. Protože v devadesátých letech nebylo běžné slyšet třeba v televizi něco dabovaného, v čem by padaly ty opravdu nejsprostší nadávky. A v tomhle filmu byla právě

jedna postava mafiána, který se jmenoval Frank, a kdykoliv se objevil na scéně, tak mluvil strašně sprostě.

A já si pamatuju, že si ze mě si dělali spolužáci legraci, a že jednou, když jsem řekl něco sprostého, označili mě za Franka. To je, řekněme, vysvětlení té první části pseudonymu. A pokud jde o toho poetu, tak mám podezření, že to vzniklo primitivně. Když jsem si zakládal svou první emailovou schránku, hledal jsem něco zajímavějšího než „lukas.barta.“ A tak jsem si vzpomněl na Franka a pak jsem si říkal, že pokud ten Frank symbolizuje někoho vulgárního, primitivního, tak že by bylo fajn to doplnit nějakým slovem, které by stálo v určitém protikladu. Nabízelo se slovo básník, ale to mi přišlo nudné, tak jsem zvolil to slovo poeta, které je takové archaičtější. A to spojení Frank Poeta mi možná tehdy přišlo takové nezvyklé... Teď to asi zní, jako by to bylo bůhvíjak promyšlené, ale já jsem to tehdy vyplnil narychlo, byla to čistě spontánní záležitost. Ale pak jsem tu schránku hrozně dlouho používal. Mnoho let. A asi mě potom v budoucnu párkrát napadlo se z legrace i podepsat jako Frank Poeta. Třeba zrovna v Bojleru. A takhle nějak to vzniklo.

Za těch dvacet let jste potkal mnoho různých redakcí Bojleru, byl jste s každou spokojen?

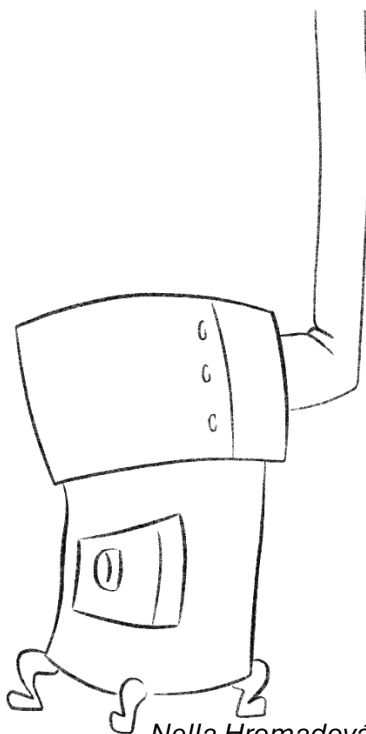
Jsem naprosto spokojený, protože mě na tom nejvíce baví ta rozdílnost, ta různorodost. Vždy jsou u toho jiné osobnosti, to je první odlišnost. Každé číslo vznikalo v trochu jiné době, každá ta redakce vyrůstala v něčem trochu jiném. Taky se třeba liší počtem redaktorů. Někdy tu redakci tvořili dva hodně aktivní lidé, kteří všechno shromažďovali, všechno sestavovali, dávali tomu grafickou podobu, tiskli, distribuovali a všechno to bylo víceméně na hrbu dvou lidí. Jindy byli redaktori třeba tři, někdy čtyři a byla i doba, kdy redakci tvořilo snad deset lidí. A to bylo úplně neuvěřitelné zažít takovou redakční schůzku, kam jich přišlo tolik – a teď se debatovalo, co do čísla dát, a co ne... Někteří redaktori byli takovými avantgardními osobnostmi, tak trochu utrženými ze řetězu, bylo třeba je trošičku mírnit. A zase naopak, někdy byla ta redakce hodně konzervativní, na všechno se mě chodili ptát, málem i na font písma. Takže některé jsem musel i povzbuzovat v tom, aby se nebáli být kreativní. Vždycky to ale bylo pestré. Dvacet let změn. Málomterá redakce vydržela déle než dva nebo tři roky, protože studenti logicky přišli do maturitního ročníku a potom už mi naznačovali, že mají jiné starosti a že už zkrátka nemají čas. Takže bylo třeba začít hledat mezi těmi mladšími...

Co byste chtěl popřát Bojleru do dalších let?

Aby vydržel a aby nebouchnul. To byla ta prvotní metafora, že ten náš časopis je takový velice riskantní experiment a že stačí málo, aby skončil neslavně. Bojler ale vydržel dvacet let, takže mu přeju, aby tady byl minimálně dalších dvacet. Což zní jako hrozná fráze, ale když si vezmu, jak ten čas hrozně letí, tak si vlastně myslím, že by to i šlo. A že by se toho dočkat mohl. Přeju mu dobré redaktory, přeju mu čtenáře, protože dokud je tady někdo, kdo si ho chce přečíst, tak má smysl ten časopis vydávat. A já věřím, že tady na GOH budou vždycky dostatečně zvědaví studenti i kolegové, kteří si každé nové číslo alespoň prolistují...

Pojďme se společně podívat na vývoj bojlerovských povídek a básní během 20 let jeho existence. Zavzpomínáme. A dopřejeme si nostalgii. Zde úvodník z nejstaršího dochovaného Bojleru (2. číslo) z roku 2004.

Marek Holubek

Nella Hromadová

Proč Bojler?

Bojler slouží k tomu, aby hřál. Stejně tak náš časopis je tady proto, aby zahřál naše čtenáře u srdce. A podobně, jako může opravdový bojler za určitých okolností vybuchnout, hrozí totéž i našemu literárnímu experimentu, pokud nám nepomůžete a nebudete nás zásobit kvalitními texty.

Veronika Špornová

Slůvko redakce

Napsat úvodní sloupek, napsat úvodní sloupek, napsat úvodní sloupek. Už je na čase. A tak teď sedím u počítače, den před uzávěrkou a rvu si vlasy: „proč jsem to nenapsala dřív?“ Myslela jsem si, že to půjde samo, nějak se to napíše, ono se to stihne. Ale ONO SE TO tak nějak nedělá samo. Překvapivě.

Než se dotrámím, chtěla bych vám přiblížit obsah tohoto dílu. Opět zde najdete humorný „příběh“ od Kolektivu autora a Malýho Billa, stejně jako minule příspěvky od dálkařů a další fotoreportáž. Jinak vás čekají samá (a neméně zajímavá!) překvapení: poezie, kupa příběhů, postřehy, a dokonce i recenze hudby.

Jinak je venku docela hezky (pokud zrovna neprší). A to mi připomíná, jak jsem jednoho nejmenovaného studenta v řadě u bufetu zaslechla při rozhovoru s kámošema: „Já bych ty krátké sukně zakázal!“. Na otázku „proč?“ se ohradil pouze větou: „No, prostě... Prostě...“ Zbytek už jsem bohužel neslyšela. Škoda. Mohlo by to být zajímavé téma k napsání tohoto úvodníku.

Už vím, jak začít! Takže:

A je to konečně tady! (Ne, ještě nevybouchla škola... a nemám na mysli ani ty ustavičné testy a přehršel písemek.) Další číslo časopisu vychází! Už jsme skoro nedoufali, většina už si myslěla (někteří se škodolibě radovali), že ani nebude, ale povedlo se! Přežili jsme naše první narozeniny s číslem dvanáct a můžeme oslavovat! Takže bych chtěla poděkovat všem, kteří se podíleli na příspěvcích, úpravě, tisku... a samozřejmě všem obětavým kantorům, kteří umožnili vznik tohoto čísla, a hlavně: našemu korektorovi, který musí mít velkou trpělivost: panu profesorovi Bártovi.

S tímto se s Vámi loučím, přeji pěkné počtení a slibuji, že do příště se polepším a začnu dříve...

Veronika Špornová

2004

Long Play

Klopýtají v drážkách gramodesky
psanci na vinylovém poli
konstantní rychlostí
(Proč ksakru třiatřicet!)
k pauzám mezi songy

Znovu a znovu
side by side
z nánosu prachu
zvedají noty

Così chladného je jim v patách

DJ Láska

(vzpomínka na Johna Lennona)

Přehazován ze strany „A“
na stranu „B“ a zpět
nakopnut diamantovým hrotem
jehly
proti směru hodinových ručiček
zmítán v peřejích tónů
unášen vírem rytmu
soutěskami vášní...
Cítím tvrdost bubeníkových rukou

Radek Bílý – multimediální poezie

Ne však pouze ty...

Rozhodli jsme se
(v podivném slzavém deliriu,
když vysychala srdce a sklenky)
odpravit naše včerejšky i zítřky,
zdecimovat rozvrhy a řády
(převážně jízdní, ne však pouze ty),
ručičky času,
záznamy tesknoty
a kalendáře – kalendáře především.

Tak jsme se prožili
k jakémusi pátku
do únavného světla matných
žárovek. Zahlédli jsme své tváře -
- hnízdily v nich krůpěje
(převážně chladné, ne však pouze
ty) a kdosi tam řekl,
že v těch věčných dnešcích,
v těch mělkých strouhách s
kluzkými břehy
vlasy prý divočeji šediví.

*Sedělas tam, na samé hraně
zapovězeného zítřka, a striktně se
varovala o něm promluvit
(převážně, ne však pouze Ty).*

FRANK POETA

2006

večer
už se setmělo
a mlha
pomalu padá
nikým nezvána
a přesto
pomyšlení na ni
se až tolik nepřičí

svíčky plamen
se v ní jaksí rozplývá ztrácí
chladne
a v posledním svém záchvěvu zatančí
krásně jako sen
o ní
než se změní v kouř

(Jáchym Sedumatřicet)

2009

Paní Voda

Vždy, když se spustí lijáky,
otevřu stavidla svých nádrží
a lidé pak se svými kajaky
proplouvají zápraží.

Tak teď se tě zkusím ptát:
Kdo má nejdelší šaty?
Koho se musíš každý rok
bát?
S kým je tvůj život spjatý?

Jsem to já, já jenom já
díky komu je rok úrodný.
Jsem to já, já, jenom já,
ke komu v létě chodí
průvody.

Jsem života dárná i zkázy
nosná,
někdo mě má rád
a pro někoho jsem hnusná,
často si chci povídat.

Avšak když projdeš
suchou, prašnou
a jsi velmi unaven,
rád přijmeš náruč mou
a na rozuzlení jsi
připraven.

Ano, je to tak,
je to to, co tě hlodá,
nejsem člověk ani pták
jsem paní Voda.

Barbora Dedková

2010

střípky v kouři

promrzlý pes
kde trocha bambusu
kapičky na schodech
či schody v kapičkách
vlasatý běs
rozvírá chřtán a šklebí se
jak popelnicové děti
co křičí a skáčou na matracích
víří smetí...
dlouhý krok
pak hladí vlas
narudlý mok v obláčcích kouře
tiší bolest
tiší nás
v závějích z něhy a taky z bouře..

pak nasedají na cestu
dlouhé zástupy čtyř povědomých
lidí
všude sních
házejí si opilou nevěstu
a už se nepídí

PROČ VLASTNĚ?

David Grant

2011

Už to promyslel. Nač žít? Nač se strachovat? Skočí a bude po všem. Možná, že shnije v pekle, ale už se rozhodl a ani anděl strážný mu to nerozmluví. Chce zemřít. Nuselák... Jak pověstné to místo. A teď se i on stane součástí té pověsti. Bude slavný. Bude osvobozený...

A jde se na to. Raz, dva, tři... skok! Tak ne. Ještě jednou. Raz, dva, tři... Proboha, proč jen to nedokáže? Copak je takový srab? NE! Není.

Rozeběhl se a skočil...

Cítil, jak padá, vítr mu bičuje tváře a zemská gravitace si jej nenávratně přitahuje k sobě stále větší silou. Volný pád. Tak nádherný pocit.

Když vtom. Něco špatně, lano napnuto a gravitace slábne. Jakoby ztrácela svou sílu a on se navracel zpět k mostu. Ó, jaká to zrada. Vystřelil jako střela poháněná výbuchem v pistoli směrem od povrchu zemského.

Nevěděl, co má dělat. Měl potřebu to vykřičet do světa: „Vy hajzlové, nechte mě umřít, já se

vás neprosil o záchranu."

Jeho anděl strážný se jen pousmál

„Nemusím ti nic rozmlouvat, stačí jen...

Bungee jumping. “

Kvido Lotrek

2013

The Unforgiving

Tajemný stín nad městem tyčící se,
smrt vchází.

Plameny pomsty vše strávit snaží se,
srdce města o další sílu přichází.

K temnému prstenci
brány smrti otevřeny.

Ocelové kapky v mlžném oparu mizící.
Výkřiky hrůzy jsou na míle slyšeny.

Šeď protknuta karmínovou září,
rudé diadémy v zeleň padají.
Vše utíkat se snaží.

Pouze strážé a oddaní dál čekají.

Stříbrné listy v život noří se,
maska klamu z nich stržena.

A odplata z temnoty noří se.

Luny posel, žena.

Pouze chaos má se jí bát,
nikdo se však nechce vzdát.

Nechť temné srdce konečně vzplane
a proud života zde opět vane.

Básně a ilustrace C. P Martin Harok

2014

TITANIK

Byl to jeden slunný den,
paprsky na vodách tančí.
A mně se zdál další sen,
co všechno ke štěstí stač

Ona krásná, stojí nesvá,
on s veselou náturou.

Nebyl by to příběh,
kde dva se nezamilujou.

To nevinné seznámení
těch dvou duší blažených,
kde peníze jim nebrání
spojit duše, v lásce žít.

Nepotrvá blaho dlouho.
Přeci jen jsou rozdílní.
Dohodli se s ďáblem smlouvou,
na které se podílí.

Lásky rozkvět prožívají.
Chtějí spolu zestárnout.
Nebylo jim přáno bytí.
Tu noc měla láska zhasnout.

Stalo se to nečekaně
noční můra přišla k nim.
Voda vzala chlapce panně
a teď jí zbyl jenom stín.

Láta v srdci v očích strach,
na dně moře mizí naděj
Co teď? Zbyl tu starý vrak
a dívce vzpomínka na něj

Pro výstrahu milovaným.
Pozor na své blízké dej!
Je snadné odejít v dál,
ze které už nejde ven.

DAR Z NEBE

Spadla hvězda, spadla z
co mi dala? Dala mi tebe.

Dala mi světlo, dala mi stín
dala mi vše a já už teď vím.

Vím, že to stačí milovat víc,
než cokoli dnes i zítra chtít víc.

Více než slova a více než my
to co je v nás jen zlomek té tmy.

Nevidím zítřek a nevidím dny
chci vídat tě znova a zlíbat tvé rty.

Do polibku vkládám jen to, co chci říct
vím, že to stačí, už nezvládám nic.

Chci se jen dívat na to, jak spíš
a doufat že znova a znova o mně sníš.

Karolína Kubíčková

Ilustrace: Nicola Pertile

Odchod

Zábradlí změklo v rukou
vykácený pás chuti do stárnutí

Začalo tu často lít
ohniště sestoupilo do rozptylových štol
pak zase sucho a smutný odchod žab

Ale hřebík přesně
mezi chaluhami téže kůry
ráčkovatě brečí
že to všechno bylo vážně tady

Nemám čím trefit ho na hlavičku
pro konečný výmaz z dušičkové mapy

FRANK POETA

Soustromí

řeka
dva břehy
most
vzdálenost a blízkost
větvě na březích
hledají sebe
nalézají se
proplétají
stále více prorůstají

důvěrné soustromí
nad kalnou
řekou
přežívání

Petr Šimíček

2015

ŽELIT

lituju, že lituju, že lituju

ale jsi prostě skála

nechal jsem se narazit

a teď ležím rozpůlený na dně.

i když kolem tebe nikdo není

neumím mluvit jak normální člověk

ani říct v buse ahoj nebo tak

jen zírám jak titaniku vrak

když otáčíš se tam a zpět

napadá mně cigarety květ

ale kašlu na to, už jsem dead

bojím se svého želitu

želituju, želituju, želituju.

jako zajatec studu a bojácnosti

jednou zemřu v cizí společnosti

a v náručí sličných dam sám.

F. N. Lila

POVÍDKY Z MÁRNICE

Šla do márnice. Sebou jen lístek do divadla.

"Prosím Vás, pane, je tu někdo volný?" ptá se.

"Předevčírem nám přišel jeden, nikdo se k němu nehlásí, tak za trošku větší obnos by mohl být Váš," řekl muž.

"Řekněte mi o něm víc," zajímá se ona.

"No, našli ho v kanále, asi ho srazilo auto, vandrovníka jednoho. Nemám rád takové cestovatelky, kteří si myslí, že jim patří celý svět, ale co už," drmolí si pán pro sebe, "tady to máte, paní, rodinu nemá, nic tu nemá, tak za deset je váš," přistupuje před pult.

Ona vytahuje ze své kapsy obnos a ledabyle jím mrskne pánovi ke kase.

"Tak tu chvíli počkejte, připravím ho," pán odchází.

U každé mrtvoly je to jiné, někteří vydrží jenom minutu a jsou vyděšení, jiní třeba půl hodiny, ale poté i jim pukne srdce. Tenhle ten se při první várce proudu jen lehce zavrtěl. Konečky prstů se čím dál více napínaly, chřípí se mu vzedmulo a v ten moment si ona k němu lehá. Chvíli jej pozoruje. On s mírným tikavým pohybem otevírá a zavírá svá očka jako malé nemluvně. Je připraven.

"Co je to? ptá se ho a jejich pohledy se střetnou.

"Nicota, jen prázdný výrok," odpovídá na její otázku.

"Takže tam neexistuje?"

"Ne."

"Jak dlouho jsi trpěl?"

"Chvíli, ne tak dlouho jako jiní," odpovídá jí.

"Měl jsi svou cestu?"

"Ano, měl, vše se událo tak, jak mělo." Jeho hlas byl klidný, ne však mrtvolný, spíše rozespalý. "Projdeš tmou a narazíš na světlo,

je to pravda?" ptá se ho.

"Není, ne a ne."

"Ale existuje tady," konstatuje ona.

"Nevím, už tu nejsem."

"Ale teď tu jsi, ptám se tě, potřebuji to vědět."

"Kvůli čemu?" ptá se na oplátku jí.

"Jestli tu je," odpovídá ona.

"Nevím," odpovídá on.

"Chybí ti kytky?"

"Ano."

"Takže tu existuje," odpovídá si sama.

"Já nemám právo takhle uvažovat, já už je nikdy neuvidím. Kéž bych měl možnost je ještě naposledy spatřit."

Třepaly se mu nejen ruce, ale jemně i nohy.

"Přinesu ti jednu, vydrž," ale nevstala, byla paralyzována tím výjevem.

Nebojíc jeho stále více se zmítajícího těla, přiblížila se tím svým na špičku nosu.

"Jak moc existuje?"

"Počkej chvíli, vidím labutě," odpovídá jí na otázku.

"Jaké jsou barvy?"

"Černé, bílé, nachové a purpurové," vyjmenoval.

"Měl jsi to tu rád?"

"Ano, převelice, nadevše rád, avšak to nic neznamená."

V jeho očích viděla purpur. Nacházel se v rozeštané agonii. Byl paralyzován pukajícím srdcem. Následovalo letmé podání ruky.

Když muž vstoupil do místnosti, ucítil čerstvě spálené maso. Našel je, oba, leželi tam jako jeden.

Oba dva, mrtví, pán začal věřit v nicotnou touhu.

MUŽ

Zemřel muž

Mrtev je už

Plno je much

Okolo puch

A sousedi zavolali policii až po
třech týdnech.

(z autorova cyklu *Autistické
poezie*)

Proč jdeš ven?

„Bratříčku, proč jdeš teď ven?
Nevidíš, už pomalu končí nám den.
Stmívá se a nebe zšedlo,
nechápu, co by tě teď ven vedlo.“

„Brácho, domů hned běž.
Musím udělat, co, být starší, bys udělal též.“

„A kam teda míříš?
Chci jít s tebou!“

„Do centra mne nohy vedou,
chceš jí taky? Radši ne,
ať se ti nic nestane.
Při těch řečech, co všude slyšíš.“

„Co by se mělo stát?
Vás tam bude víc?“

„Ano, odhaduje se až patnáct tisíc!
A přestaň se už ptát.“

„Ale bratříčku, proč jde patnáct tisíc lidí ven?
Což nikdo z nich nevidí, že končí nám den?
Vždyť se stmívá a nebe zšedlo,
nerozumím, co by je teď ven vedlo“

„Brácho, běž hned domů!
Je to správné, toť vše k tomu.“

„A řekneš mi o tom pak?“

„Ve zdraví se vrátím snad,
Pak ti možná někdy povím, jak probíhal
17. listopad.“

Aneta Jandíková

Divadlo

Pramálo tajemství
skryto zůstane,
když zhasneš
a necháš zvuky vířit tmou.

Tisíce masek.
Lhát se nepřestane.
Pod září světýlek.
Pod denní oblohou.

Již spadla opona.
Není komu se klanět.
Čas dostat honorář
Nocí se vydat domů.

Pojď. Stav se za námi.
Rozlitý líh, pak samet.
Oslav svou pravou tvář.
A těch pár jizev k tomu.

Spadli jsme mnohokrát.
Psi, pisálci a psanci.
S prázdnými obraty
míříme líp než jiní.

Chránit se zrcadly.
Zvát nepřátele k tanci.
A večer v likéru
Utopit střípky viny.

Pavλίna Smolková

POEZIE BEZ DIAKRITIKY

Usmevy ze vseh stran
tancime a zijeme
Mirne prekroceni hran
co snad se slusi avsak dal pijeme

Horopisy i provincie
vsechno v tobe vzkveta a zase hnije
A ja se divam na tvare
na Bohy i na lhare

Vsichni ladime do stejných kroju
utikame a zase vracime se k sobe
jako stada a hejna do puvodnich roju
uvezneni sami ale spolu ve stejne dobe

A kazdy kdo spleta nam zivoty
a nejen nase ruce
ma pricinu vyznam a pachut nicoty
A jistotu evoluce

Opijeme se a vkrocime do nevedomi
Podivej se znovu na mou krasu
Vzdyt tam nas prece nic neboli
A nad ranem jsme zas opicemi bez ocasu

Jiskry v ocich letaji vzduchem
a jiskri to i v srdickach
Moralni presvedceni septaji nam uchem
ze stojime uz na spickach

Ale nezname bolesti ani hrichy
jen smichy a lasky dnesnich noci
A prekonane ego a jeho odvozene pychy
v te zdolane slastne moci
Jsme totiz opravdovi cvoci

Uvezneni v nasi neprustrelne kuzi
v absurdnim kabaretnim dadaismu
musime zit s tim ze svuj zivot stejne kazdy z nas dluzi
driv ci pozdeji bozkemu fatalismu.

Z vajec jako utrzeny
stejne dal smejes se a nemas ani tucha
Zenat ale nadrzeny
Ze uz davno miluju nejen tveho ducha

Ten duch je totiz kolektivne vryt do nasich srdci a tvaricek
Cervenych od piti alkoholu
Prvnich lasek prvnich padu prvnich chlapcu a prvnich
damicek
Tak pojdmе ho probrat u jednoho stolu sami ale spolu...

Dnes totiz preteka pohar lidskosti
Naplnen vsemi fenomeny Byti
Vytesan s malichernou hrdosti
a jeste nicotnejsim napisem:
„Presyceni, ale nikdy syti.“

Anonym

CHVILKA PRO HAVÍŘE

V plicích prázdné, ruce z kamene
hledím dolů do štoly, štoly temné.

Den ode dne nerozeznám
v noci bdím a brzy vstávám.

Kopu, kopu pro almužnu
nemám volno, již nemůžu.

Špínu z rukou nesmyji, to můj osud.

Až kopat budu naposled, až poslední dopiji sud,
uteč synku, uteč daleko, to jediná pravda.

Však na mne nezapomeň a na hrůzy, jež skýtá šachta.

V plicích prázdné, ruce z kamene
hleděl jsem dolů do štoly, štoly temné.

Anonym

Anna Cmielová

2024

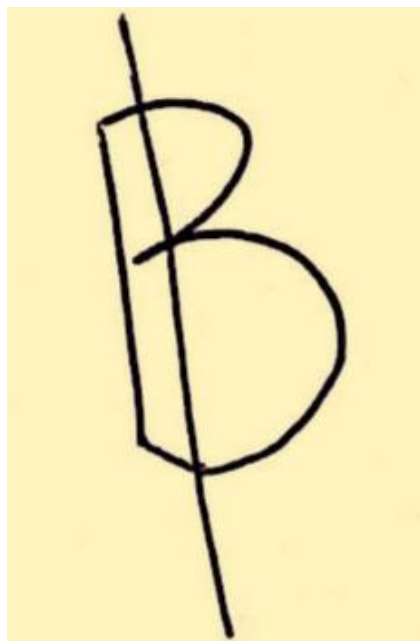
DOOPRAVDY

Na skleněné víko urny
jako na krabici pro doutníky
napsala rtěnkou: "Mé dceři"

Ten popel zblízka velmi jemně voní
nemůžu ale přijít na to po čem
snad jako ovocný trh na nároží
té dlážděné ulice
té co po dešti vždycky klouže

Rozloučit se musíš doopravdy
jako když odstrkuješ břeh

(Frank poeta, 2023)

Bojler, nabíječka, lampa, myš, budík

Mám na to jen den, den, den.

Proč děláme to až tak na poslední chvíli?

Nebyl čas. Ale byl. Moc učení. Ale ne. Výmluvy? Nejspíše.

Sedím tu a dělám ho už 5 hodin v kuse, a to ještě ani nemám hotovo.

Proč ta lampa bliká? Jsem už blázen? Slyším pištět nabíječku mobilního telefonu ze zásuvky.

„Vypni mě, vypni mě, vypni mě!“ Dost už. Nekřič na mě. Snažím se pracovat.

Vážně si povídám s nabíječkou od mobilu?

„Asi jsi blázen.“ Povídá lampa.

Podívám se do ní, svítí mi přímo do obličeje svým ostrým světlem...

Zhasni! Vykřiknu a třísknu do stolu.

Měl bych přestat, chce to pauzu, ať už to mám za sebou.

Z ničeho nic se po stole rozeběhne myš. Lítá jako splašená.

Chvíli na ni koukám. „Vážně už i ty?“ Říkám si.

Kde je KAFE? Dnes ani jedno. Úspěch nebo chyba?

20 let. To musí být velké vydání. Je to dost? Stačí to? Bude se jim to líbit?

Tak dost. Musím pokračovat. Rozhovory. Básně. Povídky.

...

Už zase na mě někdo řve. Sakra!!! Vstávat. Zítra tiskneme, DOD. Nestíhám, mám jen titulní

.....

Nella Hromadová

Marek Holubek

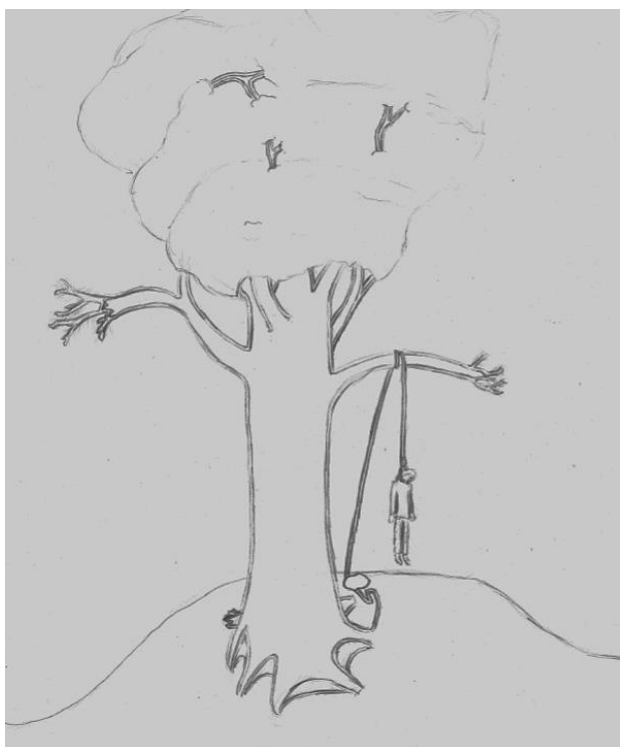
Naděje

Naděje, to bylo mé poslední přání,
naděje, to bylo mé jediné pokání
všechny mé dosavadní touhy naplnila
a mou duši odcizila.

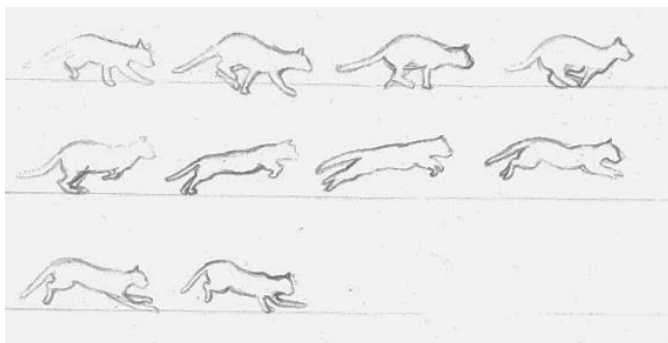
Pocit sounáležitosti jsem díky ní nabil
pocit výjimečnosti jsem rychle pozbyl,
to co mi vzala,
už mi nikdy nevydala.

Životem mě vláčela,
faleš do mého života vnášela,
to co jsem kvůli ní ztratil,
jsem už v životě ničím nenahradil

Iluzí štěstí můj život vodila,
která veškerou mou přičetnost pohřbila.
Nakonec já jsem se stál svého osudu pánem
a k tomu mi stačil jenom těžký kámen.

Vít Hanzlík

Kristýna Prášilová

Obrys kočky, tajemný a v šeru,
pohybující se dlouhými skoky,
rychlejší než její krátké kroky,
putuje dál ve svém směru.

Nikdy nenašla svého cíle,
jelikož je jen na papíře.
V kruhu bloudit dlouho bude,
dokud z ní nic nezbyde.

Čas její se snad již krátí,
život jí to však nenavráť.
Nadosmrti je již zakleta,
je z ní jenom silueta.

Patrik Hajný

Na závěr výročního ještě krátký rozhovor s panem učitelem Jiřím Sovadinou, který už přes 2 roky vede tvorbu rozhovorů.

Jak dlouho se už podílíte na tvorbě rozhovorů?

Rozhovory nedělám přímo já, vždy jsem se snažil najít studenty, kteří by to dělali. První rozhovory vznikly zhruba před dvěma lety. Chtěl jsem něčím oživit školní Instagram, a proto jsem oslovil studenty. Později se toho chytla minulá redakce Bojleru a drží se to doteď. Lenka, Anna a Eliška udělaly skvělou práci a věřím, že se najdou další pokračovatelé a rozhovory budou přibývat.

Bojler před nedávnem slavil dvacet let, jaké z toho máte pocity?

Jsem moc rád, je skvělé, že už tak dlouho vychází a že se pořád objevují noví studenti, kteří se v té tradici snaží pokračovat. Líbí se mi pestrost textů a mám rád různé grafické podoby časopisu.

Dokázal byste vybrat tři nejzajímavější místa, která jste kdy navštívil?

Pro svou přírodu a divočinu to jsou určitě divoké hory v Kyrgyzstánu. Dále mě uchvátila energie New Yorku. Třetím cesta, kterou bych uvedl, bylo měsíční pěší putování do španělského do Santiaga de Compostela.

Na jakém nejodlehlejší místě od civilizace jste kdy byl?

To byl nejspíše Kašmír na indické straně Himálají, kde nebyli téměř žádní turisté. Většina lidí, které jsme potkali byli místní pastevci, když jsme k večeru kempovali, odpočívali a třeba vařili na vařiči, chodila za námi místní děcka a pozorovala náš každý pohyb. Byli jsme pro ně jako ufoři...

Co byste Bojleru popřál do dalších let?

Popřál bych hodně kreativity, hodně přispěvatelů, výtvarníků, kteří budou s Bojlerem pomáhat, a hlavně spoustu nadšených redaktorů, kteří si tu štafetu budou předávat z generace na generaci.

Anonym

Šéfredaktoři: Mikuláš Krchňák, František Smolka, Marek Holubek

Na tomto výtisku se podíleli: Daniel Jaroš, Nella Hromadová, Jan Uher

Ten díky, němuž toto veledílo vyháží již 20 let: Lukáš Bárta

Vydání: Leden 2024

20 LET